

ה"ת 6812/11/16 - חסן אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ה"ת 6812-11-16 אבו סולב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' סגן הנשיא, השופט דוד לנדסמן
מבקשים	חסן אבו סולב
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה להחזרת "תפוס" (רכב) לפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט 1969 - (להלן: "פסד"פ").

הרקע העובדתי:

ביום 19.10.16 הוגש נגד המבקש כתב אישום בתיק פל"א 5325-10-16 המייחס לו עבירות של נהיגה ברשלנות, נהיגה במהירות מופרזת, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה פוחזת.

עולה מעובדות כתב האישום כי ביום 16.10.16 בסמוך לשעה 17:55, נהג הנאשם מכונית פרטית מסוג שברולט קמרו, מ"ר בדרך בין עירונית, בכביש 25 לכיוון אילת במהירות של 225 קמ"ש, בדרך בה מותרת מהירות של 90 קמ"ש.

באותו היום נעצר החשוד ורכבו נתפס על ידי המשטרה ועודו מוחזק בידי משטרת ישראל, בתחנת המשטרה בדימונה.

. המשיבה התנגדה לבקשה של המבקש להחזרת הרכב ולכן, נערך דיון ביום 28.11.16.

טיעוני המשיבה:

ב"כ המשיבה מסר כי המשטרה מחזיקה את הרכב מכח סעיף 39 ל- פסד"פ (מעצר וחיפוש) במטרה לחלטו בסיום ההליך.

נטען כי מדובר ברכב שביצע עבירה חמורה, הרכב בעצמו בבעלות המבקש, הרכב שימש את המבקש באופן אינטגרלי לביצוע העבירה עצמה והזיקה של הרכב לעבירה, היא בלעדית. ביהמ"ש הופנה ל- רע"פ 5813/08 בעניין הררי, ככל

שנעשה בחפץ התפוס שימוש משמעותי יותר המצוי קרוב יותר ללב העשייה הפלילית.

ב"כ המשיבה סבור כי לפי הנקבע באותו פסה"ד, הסיכויים לחלט את הרכב הם מאוד גבוהים וזו הסיבה להחזקת הרכב.

טיעוני המבקש:

לטענת ב"כ המבקש, המשטרה מבקשת לעשות סמכות בחוק שהוא חוק כללי - פקודת סדר הדין הפלילי, בעוד שיש חקיקה ספציפית שהיא פקודת התעבורה. (מפנה ל- **ב"ש 2226/109 אלי ריבוח ואח' נגד מדינת ישראל**).

עוד נטען, כי הסמכות לחלט היא סמכות בסוף ההליך, וכעת אני דנים בהליך זמני המיועד להבטיח שאם הנאשם יורשע בסוף ההליך - בביצוע העבירות, ניתן יהיה לחלט הרכב.

ב"כ המבקש העלה טענות רבות לעניין הראיות הגולמיות בתיק וטען לכרסום משמעותי של הראיות ביחס למקום ביצוע העבירה ושעת ביצוע העבירה, עוד טען כי הכביש מפותל עם עליות וירידות עם כפלי קרקע, שמעלה חשש לאיבוד קשר עין עם הרכב.

בנוסף, טען ב"כ המבקש לפגיעה בזכות הקניין, במיוחד שהרכב לא נדרש לצורך ראייה במשפט ואפשר לנקוט באמצעים פחותים. ב"כ המבקש נתן הסכמתו לכל הסנקציות שנקבעו ב- פס"ד "אלי ריבוח".

דין והכרעה:

משטרת ישראל תפסה את רכבו של המבקש, מכח סעיף 32 (א) ל-פסד"פ וזאת לצורך חילוטו בגמר ההליך המשפטי. אין מחלוקת בדבר סמכותה של המשיבה לתפוס את הרכב ולבקש חילוטו בגמר ההליך, אולם חשוב לציין כי קיימת מחלוקת בפסיקה ביחס לשימוש בסמכות זו בעבירות לפי פקודת התעבורה.

גם אם ניתן לעשות שימוש בסמכות זו בעבירות תעבורה, השימוש בסנקציית החילוט בעבירות תעבורה נעשית לעיתים נדירות ורק במקרים המצדיקים זאת.

מפנה ל- **בפ"מ (חיפה) 2657-08-09 סמנדו יחיאלוב נגד מ"י:**

"... לגישתי לסעיף 32 ל-פסד"פ תחולה על עבירות תעבורה בכל הנוגע לתפיסת רכב ומניעת שימוש בו, ... יחד עם זאת, אציין, כי לגישתי, תחולת סעיף 32 ל-פסד"פ - באשר לתפיסת כלי רכב בעבירות תחבורתיות - מסוייגת רק לאותם מקרים חמורים במיוחד בהם קיימת תשתית ראייתית לסיכון חיי אדם או פגיעה ברכוש עקב נהיגה פרועה ומסוכנת".

(ראו גם: ת"פ (חיפה) 55428-07-12 **מדינת ישראל נ' איימן פסיסי**; בב"ש (ירושלים) 931/09 **מידד דוד נ' ממדינת ישראל**; בב"ש (מחוזי באר שבע) 22261/09 **אלי ריבוח ואח' נ' מדינת ישראל** תק-מח 2009(4),7674).

אבל יש הסוברים כי לא ניתן לעשות שימוש בסמכות זו בעבירות תעבורה ראה עמדת השופט טננבאום ב-**ב"ש (ירושלים) 931/09 מידד דוד נגד מ"י:**

"לפי פרשנות מרחיבה זו, תמיד יכולה המשטרה לתפוס רכב במידה ובעליו עבר כל עבירת תנועה על פי סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי. לכאורה, אם נהג אוטובוס חנה במקום אסור, יכולה המשטרה לתפוס את האוטובוס שכן כיצד יכולה היא למנוע ממנו לחנות שם בעתיד? ברור שלא ניתן לקבל זאת".

בפקודת התעבורה קיימת חקיקה ייחודית כגון זו המופיעה בסעיף 57 לפקודת התעבורה - הקובעת כללים ברורים לתפיסת כלי רכב שעבר עבירה (לא כל עבירה - רק אלה המנויות בתוספת השביעית) חוק זה שעניינו הטלת צו איסור שימוש ברכב, מטרתו לאיין מסוכנות במקביל לקיום ההליך המשפטי והוא רלבנטי לעבירות מסוימות. במקרה שלנו עבירת המהירות אינה מופיעה בתוספת השביעית ולא ניתן לעשות שימוש בסעיף זה לצורך חילוט בסיום ההליך. לא בכדי בחרה המאשימה בתיק זה, לפנות לסעיף 32 לפסד"פ - הוא סעיף כללי בסדר הדין הפלילי, המאפשר תפיסת הרכב כדי להבטיח את חילוטו בסוף ההליך.

מדובר בפגיעה בזכות קניינית וצריך לבחון האם היא גוברת על האינטרס הציבורי ולבחון האם ניתן לנקוט באמצעים פחות חמורים, כפי שנקבע ב-"אלי ריבוח" -

"אין ספק שיש להשתמש בהליך התפיסה ובעיקר בהמשך ההחזקה ברכב באופן זהיר ומדוד, ורק כשאין חלופת מעצר" אחרת שיש בה כדי לצמצם את הפגיעה הקניינית הנגרמת בשל התפיסה.

בעניין זה בחר כב' השופט שפסר להפנות ב- **בש"פ 7715/97 חג'ג'ואח' נגד מ"י, נ"ב (1) 14**, פסקה 7:

"תפיסה בפועל של הרכוש הוא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדין ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב בעצמו או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה וזאת כאמצעי בטחון..."

לגופו של עניין:

ב"כ המבקש טען בהרחבה לכרסום מהותי במארג הראיות לכאורה. בשלב זה לא מצאתי לנכון להתייחס לעומקם של הטיעונים בנוגע לראיות. אולם עצם העלאת טענות רבות, שניתן תמיכה לחלק מהן בחומר הראיות, מלמדת כי ההליך לא יסתיים בקרוב ורכבו של המבקש עלול להשאיר מוחזק זמן רב בידי המשיבה.

יתרה מכך, חושב אני כי יש מקום להטיל סנקציות חלופיות אשר יפגעו פחות בזכות הקניין של המבקש וכן ישיגו את התכלית שלשמה נתפס הרכב.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ואת עוצמת פגיעתו של המבקש מול האינטרס הציבורי, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן להורות על שחרור הרכב בתנאים, שיהיה בהם למזער את הפגיעה ההכרחית בזכות קניינו של המבקש ועם זאת יבטיחו אפשרות חילוט של הרכב במידה וכך יקבע בגזר הדין.

כל זה מבלי להביע דעה באם ביהמ"ש ירשיע את המבקש בדין ואם יחליט בכלל לחלט את הרכב.

לאור כל האמור, אני מורה למשטרת ישראל להשיב את הרכב שמספרו 96-247-76 לידי המבקש וזאת בכפוף לתנאים הבאים:

1. הפקדת ערבון , פיקדון או ערבות בנקאית בסך 5,000 ₪ על ידי המבקש.
2. המבקש יחתום על התחייבות עצמית בסך 20,000 ₪, וכן ידאג לערב צד ג' שיחתום אף הוא על ערבות באותו סכום, שלא ימכור ולא ישעבד ולא יוציא מרשותו את הרכב, בכל דרך אחרת ואם יינתן עליו צו חילוט - ימסור את הרכב לידי המשטרה תוך 72 שעות מהמצאת הצו לידו.
3. שחרור הרכב שמספרו 96-247-76 לידי המבקש, יעשה רק לאחר שהמבקש יציג מסמך המעיד על בעלותו ברכב ומילוי כל תנאי החלטה זו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ז, 07 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.